

Papaplu

Ik sta stil op een bruggetje in het park vlakbij school. Mijn regenjas werkt niet tegen de regen, maar wel tegen mij. Een man, op een bruggetje en in een regenjas op een tijdstip dat de school uitgaat.

Ik kijk naar de regen die kringen maakt in het water. Ik zie gekartelde blaadjes vallen, ronddraaiend op weg naar hun herfstbad. De regen klettert op mijn kleurrijke paraplu. Ik val wel op. De blaadjes neer. Zomaar stilstaan. Het lijkt verdacht. Veel op en neer lopen is ook een manier om de tijd te doden. Vreselijk toch. De tijd doden. Dat moest bij de wet verboden worden. Tijd dood je niet. Wie doodt eigenlijk wie? Gewoon stil staan geeft meer rust dan stilstaan bij iets. Dromen over het water.

Drie beparaplude voorbijgangers hebben het over "het water is wel bruin". Ze hebben mijn blik dus gevangen. Maar waar ik naar kijk, zien ze niet. Ze vragen er ook niet naar. Hun voorbijgaan herinnert me aan m'n doel. Snel verlaat ik mijn rustpunt en volg ze. Ik vraag me af waarom we ons zo haasten. Het lijkt wel of we snel dood willen. Gauw in oktober al sinterklaasinkopen doen. Zwarte Piet is op een kerstklok geklommen in het winkelcentrum. Volop kerstspullen in de winkels, terwijl de goedheiligman nog onderweg is met z'n boot. En we schrappen al vroeg de schappen leeg. Als 't eindelijk Kerstmis is, hebben velen het al gehad. We snellen op een nieuw millennium af. Zou het daarin nog sneller gaan? Wat komt er na Internet en HSL?

Dit bedenk ik terwijl ik achter die paraplu's aanloop. Op weg naar m'n kinderen. Op de plaats val ik weer stil. Niemand staat op het plein. Allemaal staan ze aan de rand. Te wachten. Totdat ze naar buiten komen. Kinderen rennen. Ouders lopen rustig op ze af. Of wachten gewoon. Ik loop op m'n rennende dochter toe. Als een papaplu, dus niet met mijn handen vooruitgestoken op haar okselhoogte. Dat zat er vandaag niet in. Zo weinig ik ze van school afhaal, zo veel voel ik die pas op de plaats.

